

Ciutat Esport Internacional

Discurs del dia 21/07/2022

"La celebració dels 30 anys dels Jocs és una magnífica ocasió per recuperar aquell esperit de compromís i col·laboració i projectar-lo amb força cap al futur, al servei d'una ciutat que surt de la crisi més forta i que mira enrere amb orgull i al futur amb il·lusió i ambició."

Benvinguts/des a aquest acte de celebració del **30è aniversari dels Jocs Olímpics i Paralímpics Barcelona'92**. Un esdeveniment històric que va marcar **una fita esportiva i ciutadana** en la història de la ciutat i del país.

Un èxit de tots/es que forma part de la memòria col·lectiva

El record compartit del passat crea identitat i sentiment de pertinença, la consciència d'haver viscut, tots junts i juntes, moments històrics i reptes extraordinaris.

La nostra estimada ciutat n'ha viscut de tots els colors, però sens dubte un dels records compartits més alegres i inspiradors per Barcelona van ser l'organització dels Jocs Olímpics de 1992.

Deixeu-me recordar un cop més els antecedents: El **1986, quan es produeix la nostra designació com a seu olímpica**, es tria una ciutat mediterrània, que no és capital d'Estat, però que arrossegava històricament un anhel olímpic.

Una ciutat que pocs anys enrere havia recuperat la democràcia, i a qui encara li feien mal les ferides provocades per la dictadura i per una industrialització feta sense la garantia dels drets fonamentals.

Va ser en aquell difícil context dels anys 80 que **Barcelona decideix fer un pas endavant i reclama la seva capacitat per organitzar un JJOO**

Un projecte tan ambiciós com il·lusionant. Un projecte pel que Barcelona te una feina ingent per endavant, i una oportunitat única.

I el resultat va enlluernar al món.

Aquell 25 de juliol de 1992, **Barcelona va dir "hola"** i milions de persones d'arreu van descobrir la nostra ciutat, el nostre país i la nostra mediterraneïtat. Vam esdevenir el centre d'atenció i vam meravellar tothom amb una cerimònia inoblidable.

Els Jocs van ser un **exemple d'excel·lència i d'èxit** com poques vegades s'ha vist en la història de les olimpíades. A un triple nivell: en primer lloc, van ser extraordinaris en la seva **organització i execució**, un model de fer basat en la **col·laboració entre l'Administració i el sector privat, sota un lideratge públic** clar i ferm. En segon lloc, van ser extraordinaris des del **punt de vista esportiu**, un impuls sense precedents per a l'esport al nostre país. I en tercer lloc,

van ser extraordinaris des del punt de vista de la **transformació de la ciutat**. Els Jocs van servir també per dignificar les perifèries, per recosir la ciutat, per obrir-la al mar, i per col·locar-la al món.

En definitiva, els Jocs van descobrir a tothom una ciutat líder, que sap fer les coses ben fetes, convençuda de que podia i mereixia jugar a la lliga de les millors ciutats del món.

Podem dir, sense pecar de presumptuosos, que **hi ha un abans i un després** dels Jocs de Barcelona, per Barcelona i per als Jocs.

Per això vull donar les gràcies a Narcís Serra, primer alcalde de la democràcia i l'audaç impulsor de la candidatura. **I per suposat a Pasqual Maragall**, l'alcalde que les va fer possible i a qui hem d'agrair el seu èxit. Una persona visionària, que es va saber rodejar d'un gran equip i que va liderar tot el projecte. Des d'aquí vull traslladar-li la meva gratitud i reconeixement infinits.

Igualment en nom de la ciutat vull donar les gràcies a totes les persones que ho van fer possible, algunes d'elles aquí presents, des d'àmbits molt diferents.

I vull també aprofitar per destacar l'esforç extraordinari d'uns protagonistes anònims imprescindibles: els **voluntaris i voluntàries**

Vosaltres **simbolitzeu millor que ningú l'enorme entusiasme popular i l'esclat d'il·lusió col·lectiva que va acompanyar aquell esdeveniment, com no havíem vist mai. I vam demostrar que, quan aconseguim això, som imparables.**

Res no hauria estat possible sense vosaltres. Vàreu ser exemples admirables de l'esperit olímpic, els "amics i amigues per sempre" de Barcelona. A tots i totes, un cop més, moltíssimes gràcies.

I vull recordar també que Barcelona va liderar el 92 l'onada de solidaritat cap a la ciutat assetjada de Sarajevo i que avui, enmig d'unes circumstàncies diferents però igualment tràgiques, Barcelona torna a impulsar una resposta solidària en el drama d'Ucraïna.

Reivindicació en clau de futur

30 anys després es sempre un plaer recordar aquells moments. Però moltes coses han canviat des d'aleshores. Perquè la Barcelona d'avui no es la mateixa que la dels anys 80, ni tampoc ho es el món. Avui tenim nous reptes ineludibles, i hem de saber avançar-nos als temps com vam fer aleshores.

Tenim el **repte** de construir una **ciutat més justa**, després d'una greu crisi econòmica i una altra sanitària, el repte de fer front a l'emergència climàtica i construir una **ciutat més sostenible**, i tenim el repte d'impulsar una **economia competitiva** del s. XXI, diversificada i innovadora, que ens reimpulsi com a ciutat líder.

I davant dels reptes hi ha el perill de deixar-se portar per la nostàlgia, pel record d'un passat idealitzat que ens paralitzi i que ens encadeni a fer més del mateix, sense canviar res.

No es així com Barcelona va encarar els Jocs Olímpics, ni es així com guanyarem el futur.

Cal reivindicar la il·lusió de recuperar la ciutat i reimpulsar-la pensant en el que volem ser: Una ciutat amb menys contaminació i més verd, una ciutat amb menys desigualtats i més oportunitats, una ciutat amb menys especulació i més tecnologia, una ciutat menys de passat i més de futur.

I es aquesta ciutat del futur la que està demostrant una extraordinària capacitat d'atracció.

Quatre esdeveniments de primer ordre internacional han triat Barcelona el darrer any i mig, malgrat el difícil context que hem viscut: l'Integrated Systems Europe, el congrés de la indústria audiovisual més important del món; la Capitalitat Mundial de l'Arquitectura; la Biennal d'art contemporani Manifesta; i la Copa Amèrica de Vela.

Esdeveniments als que es suma el reconeixement, ahir mateix, de Barcelona com a seu permanent del Mobile World Congress. Quantes ciutats poden lluir aquest balanç?

Els Jocs del 92 van ser la palanca necessària per fer possible la transformació. Avui és al contrari: la transformació que ha dut a terme la ciutat es el que ha facilitat acollir aquests esdeveniments. I això es símbol de maduresa i d'èxit.

En definitiva, **Barcelona es avui una ciutat amb personalitat i projecte propi** que atreu com fa temps que no ho feia. I ho fa en funció de si els projectes encaixen amb el seu model i si contribueixen a la ciutat que volem. **Una ciutat que pot triar i que sap triar en funció del que vol ser i del que vol fer.**

La celebració dels 30 anys dels Jocs és una magnífica ocasió per recuperar aquell esperit de compromís i col·laboració i projectar-lo amb força cap al futur, al servei d'una ciutat que surt de la crisi més forta i que mira enrere amb orgull i al futur amb il·lusió i ambició.

Felicitats a tothom per aquest aniversari!